

Cseh Károly

Heródes éve*Karácsonyi jósló rigmus jövő'(ni:)re*

Üres jászlak, üres méhek
 közt csikorgón jár az ének,
 nincsen hó és nincsen angyal,
 örömhír, fény nem marasztal
 pásztort, bölcsét — hűlt az alom,
 előírta a hatalom:
 útra fel! - bár út sincs, se cél
 és ragyogjon fent a pengeél
 hidegével fent a csillag -
 heródesi évet biztat.

Merényi Krisztián

Disznóvágás

Deres hajnalon
 megizzad az állat.
 Bujdosva menekül
 óljába zárva. Az öreg
 hentes kést szűrt a
 nyakába. Visítovza
 hörgött, s rúgott egy
 párat. Végül egész
 lelkét kiadta a pára.
 Felsíránkozott a
 disznómennyországba.

Istenkeresés

Domboldalon ballagok, sírok tiszta
 szívvel, és üvöltve kérlek én: mutakozz
 meg nekem. Bár az egünk most is kék, a
 zöld fű sem változik, csilingel a nagy
 harang ugyanúgy, mint szokott.
 Reménykedve bámulom a csillogó vizet,
 várom, hogy adjon nekem igazoló hitet.
 Egy kis fény a víztükren felragyogott
 vala. Hogy Isten volt? Nem tudom, vagy
 talán a tavasz? Nem bújik ki, nem jöhet a
 földi fényre 0. Nem lephet meg, fentről
 néz, engem, szenvedőt. Olyan, mint egy
 álom, mely nem tárulhat ki, nem léphet e
 rossz világra, még „rálép” valaki.

Világló szalmaszál*Ötvös Lászlónak*

Teliholdjával röntgenez december,
 fehérlenek a járdák hóbordái
 s a fenyőágak zúzosan fölül.
 Csontosult idő - így kell most kivárni
 újra karácsonyt és hinni, hogy fölül
 angyalkodni a pillákra egy pehely
 s hírelt halkán: van még jászolnyi hely,
 hol felvilágít a vak éjszakába
 bentről a csoda arany szalmaszála.

Régimódi tél*Regina Lumpickienének*

Fenyőágon hó -
 fehér kesztyűs kézfejet
 csókol a holdfény.